

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 130.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n72.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:72

#

Gud er Kjerlighed - det at afdøe.

Dersom et Msk. virkelig oprigtigt siger: Gud er Kjerlighed, saa har dette Msk. eo ipso kun eet Ønske, at elske Gud (Kjerligheden) af sit ganske Hjerte af al sin Magt.

Og naar Gud da opdager, at det er saaledes med et Msk, at der er dette Ønske i ham, da siger Gud: ja, ja mit kjere Barn, saa skal jeg være Dig behjælpelig, jeg skal hjælpe Dig til at afdøe, thi uden det kan Du ikke elske mig. - Tag et blot msklig Forhold, dersom den Elskende ikke kan tale den Elskedes Sprog, saa maa hun eller han lære det, om det end faldt dem nok saa vanskeligt; thi ellers kan der ikke blive noget lykkeligt Forhold, de kan jo ikke engang tale sammen. Og saaledes med det at afdøe, forat kunne elske Gud. Gud er Aand - kun en Afdød kan nogenledes tale dette Sprog. Vil Du ikke afdøe, saa kan Du heller ikke elske Gud, Du taler saa om ganske andre Ting end han.

Saaledes sees det, at det i Xstd. endda ikke er Loven der befaler Du skal afdøe; men det er Kjerligheden der siger: elsker Du mig da ikke? Og naar dertil svares: jo, saa følger det af sig selv, at Du maa afdøe.

Men Mskslægten har da saa egoistisk som muligt faaet Xstd. vendt reent forkeert.

Xstdommen forkynder ikke Loven, den forkynder tvertimod, hvad Gud i uendelig Kjerlighed har gjort for Msk. Gud maa det vel forekomme at være saa meget, at det maatte røre Stene. Der standser saa ligesom Forkyndelsen. Der indtræder nu en Pause, thi det Næste vil Gud ikke befale, men dog venter han paa dette Næste, nemlig, at dette nu rører Msk. saaledes, at han beslutter at elske Gud. Men beslutter han sig til det beslutter han sig eo ipso ogsaa til at afdøe.

Men som Xstd. nu vendes, saa har vi Mske da rigtig snildt dreiet Gud en Voxnæse. Vi taler om, at Gud er Kjerlighed, at vi elske Gud (hvo elsker ikke Gud, hvilket Umenneske ikke at elske Gud o: s: v:), og tilsidst regne vi vel endogsaa paa, at vi ved denne idelige Talen om at Gud er Kjerlighed og at vi elske ham, tilsidst kan naae, at han ikke engang selv kan see, at vort Forhold til ham ganske simplement er Natur-Egoisme, den Art Kjerlighed, som bestaaer i at elske sig selv - thi den Kjerlighed, som virkelig elsker, udtrykker det jo derved, at den gjør efter den Elskedes Villie, altsaa forsager Verden, hvis det er det der ønskes, medens vi see at faae den kjerlige Gud til Hjælp (og til den Ende ogsaa som det hedder elske ham) for om muligt at føre ret et behageligt og

nydelsesrigt Liv.

O, blot at være et kjerligt Msk: Du skal see hvor den msklige Egoisme veed at benytte sig deraf – men da Gud lod bekendtgjøre, at han er Kjerlighed: det var Noget for den msklige Egoisme.

Og sandt nok, denne kjerlige Gud finder sig i saare Meget: o, men er der da Ingen, hvem det kunde bedrøve saaledes at misbruge Guds Kjerlighed, saaledes at lade som forstod man ikke, hvad Gud egl. ønskede at man skulde gjøre, hvorledes Gud vil, at man skulde udtrykke, at man elsker ham.

Dog pas vel paa, hvo Du end er, hvem saadanne Tanker kunde besøge: denne Gud, han sidder jo ikke i Himlen og er i Forlegenhed for at Nogen skal efterkomme hans Villie og elske ham. Dersom da En, rørt ved Guds Kjerlighed, siger oprigtigt: jeg vil elske Gud – han passe vel paa, thi hans Liv vil blive Lidelse, det er just Tegnet paa, at Gud med Velbehag seer til ham.

Altsaa, i Xstdommen har Gud ligesom, at jeg skal tale mskligt, friet til os Msker, for at vinde vor Kjerlighed: Alt Det gav han os, en Gave af Kjerlighed, og saa tænkte han, nu kan det da umuligt være Andet end at Msket igjen elsker mig. Men vi Msker, vi vare og ere Satans kloge: vi toge og vi tage Præsenterne – og de[t] kalde vi at elske Gud, naar vi leve efter vort Hoved og saa takke Gud. Tænk en Fader: der var Noget han ønskede Barnet skulde gjøre (hvad det er, det veed Barnet.) saa tænkte Faderen som saa: jeg skal nu udfinde Noget, som ret vil glæde mit Barn – det skjenker jeg ham, (o, det er meget for meget jeg gjør for det Barn!) saa er jeg vis paa, at han ogsaa vil elske mig igjen. »Han vil elske mig igjen« derved forstaaer Faderen, at Barnet nu vil gjøre Faderens Villie – men Barnet, ja det var et Satans kløgtigt Barn, Barnet tog Foræringen, men gjorde ikke Faderens Villie, derimod takkede Barnet og takkede og sagde mange Tak, og sagde det er en kjerlig Fader; men Barnet fik sin Villie.

Og saaledes med os Msker i Forhold [til Gud]. Da han blev Kjerlighed: da benyttede vi os deraf, og lader som var det at elske, at vi følge vort Hoved, men derimod dandse for ham og klappe i Hænderne, og blæse paa Trompet for ham, og med Taarer sige: Gud er Kjerlighed, hvo skulde ikke elske denne kjerlige Gud.